

ALLI PERBRE

Imaz

L'elecció de Josu Jon Imaz com a nou líder del PNB va molt més enllà d'un simple canvi de noms. L'antic portaveu del Govern basc és un home pragmàtic, que ha arribat al poder del partit empès per l'aparell biscaí que dirigeix Iñigo Urkullu, representant de l'ala més moderada de la formació. El procés s'ha fet en confrontació oberta amb el sector més sobiranista, que representava Joseba Egibar i avalat per Xabier Arzalluz, amb Guipúscoa i Àlaba com a territoris més favorables.

Malgrat aquest enfrontament intern, l'arribada d'Imaz no comporta enterrar la via sobiranista ni el pla Ibarretxe, però sí que comporta la mort definitiva de Lizarra. El nou líder del PNB és clarament partidari de canviar la política d'aliances del partit, obrint el diàleg amb els socialistes bascos i mirant de refer la col·laboració que van mantenir durant els anys 80 i bona part dels 90. Aquesta estratègia pot ajudar a pacificar civilment el País Basc, però pot comportar un altre risc: ajornar de nou la solució del problema de la violència, perquè deixa l'esquerra abertzale sense sortides polítiques.

En aquests moments, el mirall de la política basca ha girat cap a Catalunya i es mira amb admiració el tripartit que governa la Generalitat, no només des del PNB, sinó també des del PSE i des de la mateixa Batasuna. Imaz manté contactes directes amb el Govern català, però també els socialistes bascos i el mateix Otegi. Seria important que des de Catalunya s'aprofités aquesta conjuntura favorable per tractar seriosament i definitivament el problema de la violència. Tant Pasqual Maragall com Josep-Lluís Carod-Rovira poden fer una contribució molt important a la pacificació del País Basc.

Pere Martí

La crònica

Pactes preelectorals i tensions postpacte

Dilluns, 12 de gener

S'aixequen les moratòries a Mallorca.

Una de les aportacions a la contracció del "desenvolupisme" urbanístic que va fer el Pacte de Progrés va ser impulsar dues moratòries de construcció, aprovades pel Consell de Mallorca. Ara, la nova majoria a la mateixa institució, PP-UM, les ha aixecades. Des de l'oposició i el grup ecologista GOB es critica la mesura perquè, com asseguren, permetrà una nova allau de construcció de tota mena en una illa que consideren que ja està prou saturada de ciment.

Dimarts, 13 de gener

Solidaris. La Fundació de Caixes d'Estalvis presenta un informe sobre dèficit fiscal, que tot i maquillar algunes dades i no clarificar prou bé la metodologia i criteris utilitzats en la recerca, deixa palès com Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià són, després de Madrid, les comunitats més "solidàries" amb la resta de l'estat, és a dir, que paguen molt més del que reben. L'informe encara faria molt més mal si a l'hora de comptar el cas de Madrid s'hagués tingut en compte, entre altres coses, que a Madrid hi ha seus d'empreses que generen els seus beneficis fora de la capital espanyola, però que tributen allí, per la qual cosa se situen al capdavant d'aquesta llista d'altruistes amb fronteres.

La delicada situació de Carlos Fabra. El PP obre la precampanya electoral al País Valencià amb un míting a Mislata. El president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, i el cap de llista per València, Eduardo Zaplana, intenten escenificar la cohesió del partit davant d'un auditori d'unes 3.000 persones entre les quals no hi ha el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, que haguera estat el blanc de tots els fotògrafs. Durant tota la setmana continuen caient més acusacions sobre les intermediacions de Fabra en

els negocis privats de la seua dona. Camps, que veu com es debilita el seu principal suport dins del partit, assegurarà durant el seu míting que Fabra és un gran amic i li atribueix l'enlairament econòmic de Castelló, però els suports de Fabra dins del partit minven. El mateix José María Aznar, preguntat sobre aquest escàndol, diu que no té "absolutament cap comentari a fer".

Dimecres, 14 de gener

Visca la independència de la CCRTV.

El consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió aprova, amb els vots dels representants del PSC, ICV i PP, que Joan Majó dirigeixi la CCRTV. Un nom que havia dut al Consell el president de la Generalitat, Pasqual Maragall. CiU va criticar el procés d'elecció de Majó, i ERC, a més, va criticar la manca de consens que suscitava una persona com Majó, exministre d'Indústria del PSOE a Madrid. Dos dels membres del Govern tripartit sembla que obliden les seves constants crides a la independència dels mitjans de comunicació públics, que tant van repetir en l'anterior legislatura, i com va fer CiU, ara Maragall col·loca en el càrrec un membre del seu partit. De fet, l'altre candidat que Maragall va posar damunt la taula del consell d'administració de la Corporació, Jaume Ferrús, no era tan distant del primer; tots dos participen en la mateixa empresa, Tech Foundries, Majó com a president i Ferrús com un dels membres del consell d'administració. El més curiós és que l'opció per dirigir la CCRTV que va presentar ERC, Joaquim Maria Puyal, va ser descartada tan ràpidament, tot i tenir el perfil del periodista independent i sense militàncies de carnet que tant s'havia reclamat anteriorment. ERC ja s'ha queixat, com també ho ha fet el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), Francesc Codina.